

terra lliure

Edició nova. N° —BUTLLETI DE LA REGIONAL CATALANA C.N.T. — 33, rue des Vignoles, PARIS (XX°)

N° 2 - 2° TRIMESTRE 1971

SUMARI

- 1 - JUSTIFICACIO DE LA REGIONAL CATALANA A L'EXILI (Editorial)
- 2 - EL VICI DE COMBATRE ELS ANARQUISTES (Roc LLOP)
- 3 - POETA DE LA GUERRA (Jaume Vidal i Alcover)
- 4 - REGIRANT REVISTAS (Joan Ferrer)
- 6 - ALS COMPANYS AFILIATS (C. de RR.)
- 7 - ALE DELS ANYS 1920 (JO HAN)
POMPEU FABRA (Salvador Espriu)
- 8 ES IMPORTANT (Gesba)
TABAL I BARREJA (Tabalor)

---:---

4° P. 10112

COM ESTA LA BOSSA

Són molts els companys i amics que s'han interessat per "TERRA LLIURE",
ultra els qui en són de sempre llur suport. Tots en general, són del parer que cal
ajudar "TERRA LLIURE", per ésser l'única publicació anarquista en llengüa catalana.

Un nou esforç de tots i, d'aquells que puguin tenir simpatia pel nostre
butlletí, i "TERRA LLIURE" sortirà imprès com ha estat sempre el nostre interès.

La presentació llur seria més acurada i més agradable.

La situació és com següeix :

Exceix números anteriors	FF	140,55
OLIVERAS, Combs la Ville		20,00
PERALTA, Montpellier		10,00
SERRAROLS, Bègles		30,00
LLOP, Lorrez		15,10
ADELL, Charleval		11,00
TARRAGO, Paris		10,00
ALEIX, Drancy		5,00
CONEJOS, Nantes		5,00
PALACIOS, Garges		5,00
AGRUPACIO DE LYON		15,00
FORNS, Salins		15,00
AUNES, Vierzon		12,70
FLORISTAN, Royan		5,00
QUERT, La Rochelle		50,00
BRUGUES, Mane		10,00
RIPOLL, Villablard		5,00
BAGES, Stains		10,00
VARIS, Paris		4,00
MESTRE, Paris		10,50
BASCOMTE, Houilles		5,00
	FF	393,85
Material i expedició del numero 1		54,64
	FF	339,21
		=====
EN CAIXA		

Queda per pagar el present numero.

xxxxxxx

Hi ha companys que creuen per demés mantenir Regionals C.N.T. a l'exili. Consideren que amb l'organisme general cenetista en tenim "prou i de sobres" tractant d'acomplir tota la feina.

Tot criteri es respectable i fa bé, cadascú, d'aguantar el que tingui. Mes a nosaltres el pensar alt per alt no ens distreu gens, ni gota. Les Regionals son tan necessàries aquí com a Espanya.

Per què ? Ho direm desseguida :

Perquè la Confederació Nacional del Treball és autonomista, i amb això diem, perquè és veritat, que la nostra sindical arrenca de baix a dalt, desconsiderant tota veleïtat centralista. L'obrer nostrà forma el sindicat de professió que, volonterosement, adhereix a la federació local de treballadors, agrupament que adhereix al nexu regional i les regions, lògicament aglutinades, donen el resultat de Confederació Nacional del Treball que un dia, d'acord amb els treballadors portuguesos, serà Ibèrica en lloc de Nacional.

Quan a Espanya es parla de líders, "quefes", directors i altres mandangues per l'estil, la C.N.T. essencialment llibertària, no por ésser al.ludida. A la nostra sindical no hi ha més que el lliure acord entre els homes, i els organismes d'aquests homes. Tot es fa, a casa nostra, segons marquen les decisions dels afiliats en reunions, plens i congressos. Tot acord ha sigut ben substanciat abans d'ésser posat a la pràctica, tot bitxo vivent de la C.N.T. hi ha tingut participació si li ha donat la gana. Qui resta fora de concurs (confederalment parlant) en la preparació i l'execució de l'obra col.lectiva, ho fa sense dret a queixa. A la C.N.T. no hi ha lloc per els xais, sinó pels individus més o menys conscients, preferible més que menys.

Situat a aquesta altura, el problema del centralisme a la C.N.T. no ha tingut raó d'ésser. Federació d'homes i d'organismes. Ni una regió ha pogut surar per damunt les altres. Tanta importància confederal té una regional amb 10.000 afiliats com una altre de 100.000. Pot pesar, la més crescuda (i aquí el cas de Catalunya) per seu volum industrial i d'afiliats, dues condicions que permeten de fer més història. Però en el terreny moral i dels drets, Catalunya ha sigut, en tota ocasió, igual, germana, de les altres regions confederades.

Quan a la nostra regió hi han fet cap milers de treballadors del contre i de la perifèria Espanyola, nosaltres mai no els hem rebut com a forasters com ho han fet els polítics i els rutinaris de la nostra terra ; ans el contrari, els hem tractat, des del primer moment, com a companys conduint-los al sindicat, on han après que el millorament moral i econòmic del treballador s'opté amb l'esforç i amb la solidaritat de tots. I tant bon resultat donà la nostra conducta de germanor i de no patriotes, que ja, a partir del 1900, a l'anarcosindicalisme català s'hi troben tants Hernández, Rodríguez, Pérez i Garcies com Puig, Salvat, Roig i Comes. Es un exemple de bon sentit llibertari, i de procediment humanista per no dir universalista.

Si a l'exili, doncs, tractem de continuar la mateixa tònica d'actuació observada a la Península, ningú no pot tenir recels per una discriminació que en la C.N.T. no ha existit mai de la vida. Ni es pot creure que una Regional pugui fer ombra a l'organització general, sempre que estigui posada al rengle normal de la mateixa. Si el "Secretariat Intercontinental" s'ha de cuidar de tot que ho faci si pot ; però un assessorament, una cooperació, un cop de mà de l'organisme regional idoni, no creiem que li faci cap nosa, sinó el contrari. L'existència de Regionals ben coordinades amb el S.I. no pot sinó multiplicar la feina feta cara a l'Interior, i qui no ho cregui així que no s'hi fiqui, però que no enredi. Perquè al cap d'avall, actuant a la C.N.T. "nacional" acomplim una tasca, i desplegant-nos també "regionalment", n'acomplim dues.

El fotut és quan el company dorm dues vegades al dia en lloc de treballar a diari per partida doble.

oo
o EL VICI DE COMBATRE ELS ANARQUISTES o
oo

Combatre els anarquistes s'ha fet un vici generalitzat. Es en uns desconexença i per sistema de contagi "despotricador". En altres, per massa coneixença en la finalitat d'alcanç de l'anarquisme. En tots, però, generalment, per una fòbia d'un presentiment de transformació social capgirant la "rutina" de penar miserable o el benestar egoïste als que s'arrapen amb força i amb la força. Enquadrats en motllos dels que no es vol sortir, neguen a un demà esperançat, la joia d'una equitat justa i lliure i de comprensió agermanada que els anarquistes prediquen i que amb llur esforç i lluita en volen fer una realitat vital.

La preferència per l'angoixa i malestar presents davant l'ignot transformador - que imaginem caòtic i sense llei per comparació - fa que oblidin l'ètica i humanisme anarquistes característics, i que boscantin a aquests i els motegin amb menyspreuants qualificatius. I, aquest menyspreu i odi, no l'escatimen de motius. "Utòpics", "Somniatruïtes", que "estan a la figuera"... Quan més no, els més furibunds, els titllen de "incontrolats" i altres epictets més cautelluts. En resum : Gent sense rei hi llei.

En aquest "desbarrar" de mala fe - inconscient i poc convincent - els detractors fins hi troben una certa eloqüència que els mancaria si haguessin de definir ells el que en realitat volen.

Difamar - malgrat la lleugeresa - és cosa força fàcil. El que no ho és tant, és tornar crèdit i honra a qui n'és víctima.

Com que no són ferestecs ni incivils, els anarquistes, res millor per a conèixer-los que tractar-los i veure-els d'a prop com actuen. Veuran quines són les seves inquietuds, quins els seus anhels transformadors i quines, també, les seves realitzacions de mitjants propis i d'esforç personal i col·lectius.

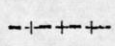
Si diuen que volen llibertat, i donen la vida per haure-la, és què hi tenen dret ; si demanen justícia, és per què aquesta no existeix ; i si volen transformar el sistema social existent, és per què aquest és contrafet i estrafalari i desnivellat com mar "malcarada". Les diferències socials - ultra ésser injustes - no tenen raó de ser ; i és vergonyós - per no dir criminal - què, els qui tot ho produeixen, estiguin mancats del més necessari.

I si la humanitat, la societat no té nesessitat de canvi, només cal donar una ullada pel panorama mundial per a treure'n una opinió ben desconhortant : Guerres, crims, injustícies, misèria, fam, etc. I que consti, que tot això, no és fruit de la prèdica anarquista ni de l'actuació dels anarquistes. El que els anarquistes volen, és que la pau, la justícia i el benestar regnin per tot i que tot-hom participi i disfruti de l'esforç mancomunat.

Les realitzacions de la guerra, malgrat els inconvenients i exigències de la mateixa, van provar i proven encara que l'organització social es pot canviar, i que tota la deficiència de funcionament ho exigeix a crits.

S'els tira per cara mantes vegades, el seu analfabetisme. Això fet per altres estaments socials i per gent que tota la vida han anat a l'escola i passat per la universitat, es pedra que els rebota al cap, ja quan no directa, indirectament han fet el possible per a negar tota educació i instrucció al poble, amb la malsana intenció de tindre'l encadenat a l'ergàstula de la necessitat i a un treball esgotador i explotant que no podien considerar com dignificant, ja que llur esforç ha estat sempre disfrutat per llurs explotadors. Ultra això, amb esforç i perseverància, els anarquistes han anat fent cultura i sembrant-la arreu del món, i això és un fet comprovat i que pot comprobar qui en tingui ganes.

Estirictament a França, malgrat totes les nostres odisees, no tenen més que veure el que els anarquistes han fet i estan fent : I no es vol res més que enterà, única forma de fer quelcom amb cara i ulls, quan s'en tenen ganes. Car la resta no són res més que cançons i de mal só.

P O E S I A (Ja hi som !)

=====

POETA DE LA GUERRA

=====

A la guerra, poeta de la guerra !
 Ves a la guerra, poeta de la guerra !
 Fes la guerra !
 Tu que la cantes tant, amb crits de guerra,
 Lluny de la guerra,
 Fes la guerra, poeta de la guerra !
 Si somnis el poble en peu de guerra,
 Car tot està mal fét i cal la guerra
 I no hi ha més remei que la guerra,
 Deixa els teus hivernacles i vès a guerra,
 Però sense poemes de guerra,
 amb la guerra nomès, sol amb la guerra,
 Escruixit per la fam i pel fred, a la guerra,
 Devorat pels polls, a la guerra,
 Mort de matar els morts que moren a la guerra,
 Mort inclús de la mort dels qui no van a la guerra,
 Emmetzinat pel fum i l'odi que treu el foc de guerra,
 Empestat d'aquest alè de guerra,
 Ofegat per la boira que entela tot el món en guerra ....
 Tu i la guerra, poeta de la guerra !
 Un bell tema : la guerra !
 Per a encendre els pacífics - blasfems ! - cap a la guerra,
 Mentre tu mulles la ploma en sang de guerra
 I restes, assegut, lluny de la guerra,
 Rera una taula antiga que qui sap si és botl de guerra.
 A la guerra, Poeta de la guerra !
 Fes la guerra !
 Alça't enemic teu i fes la guerra
 tot solet contra tu, poeta de la guerra.
 A la guerra !
 Ves a la guerra !
 A la guerra, a la guerra !, a la guerra !

Jaume VIDAL I ALCOVER

=====

=====

.....
AFEGIM-HI : Que l'amic Domènec de Bellmunt recull la meua al.lusió en "Serra d'Or" del mes d'agost de 1968, número que jo no havia vist fins ara, maig de 1971. Ell no creu que hagi fet l'afirmació que jo li atribueixo i em demana d'on és que jo l'he tret. Com que el meu exili ha sigut molt atazarós no he pogut guardar papers (amb prou feines la roba). He portat rodes als peus i gendarmes al darrera, i gràcies. La memòria ? També se'n va a can Pistras ; mes D. de B. podria regirar els "Poble Català" que aparegueren a Paris la primera tongada de l'exili ; o tal vegada en alguna publicació catalanista de Tolosa, que sé jo. En tot cas, es tracta d'una dita seva dels primers anys del nostra estatge a França ; i en tot cas també, D. de B. ha de saber que en l'assenyalament que li faig no hi vaig posar acrimonia, car d'oportunitats els partidaris d'aixó o alló tots en cerquem.

JOAN FERRER
XXXXXXXXXXXX

XXXXXXX

oooooooooooooooooooooooooooooo
o REGIONAL CATALANA C.N.T. o
o oooooooooooooooooooooooooooooo

ALS COMPANYS AFILIATS
oooooooooooooooooooooooooooooo

La data de celebració del Ple general del nostre organisme s'apropa. Es farà al mes d'agost d'enguany, però la data i el lloc no estan fixats encara. Com que el celebrarem aprofitant el Ple de la C.N.T. d'Espanya a l'Exili, quan el S.I. determini sobre el cas ho passarem a vosaltres desseguida. Sembla que el lloc del Ple gran serà en una població del Mediterrani.

El que no cal oblidar és la necessitat que tenim tots de concurrir al Ple nostre per tal de que la Regional Catalana tingui la marxa que ha de tenir en bé de la nostra sindical de l'Interior i de l'Exterior.

Cap de les nostres activitats, per modestes que somblin, no es poden desestimar, car totes elles tenen importància. En diversos sentits, serveixen per a mantenir i augmentar les relacions amb la Comissió de Relacions de l'Interior, junt amb la continuació del servei de propaganda que nosaltres anem sostenint en benefici de dita Regional de l'Interior. Es un treball d'enllaç, de cooperació i de solidaritat que solament pot ser existint Regional Catalana a l'Exili. Deixant-la correr, la C.N.T. en general rebria una falconada. Cal que els companys procedents de Catalunya es fassin càrrec d'aquesta verídica situació.

Quan menys, la relació nostra amb els companys de dintre serveix per a animar-los i ajuda'ls a fer presenta la C.N.T. que tant Franco com els comunistes i tota mena de galifardeus tracten de fer desconèixer en benefici de l'estat. La C.N.T. ara i sempre representarà una garantia social per a al poble treballador.

Voldriem que el Ple regional que es prepara fos el darrer de l'Exili ; però mentre no eliminem el sistema franquista estem obligats a maldar a l'estranger fent el màxim possible per a els companys de l'interior.

Sense organització regional disminuim. Amb aquesta, els enemics topen amb un obstacle més. Per aquestes raons i encara d'altres el nostre Ple d'agost deu ésser nodrit de companys i valoritzat per temes que des d'ara podeu proposar a aquesta C. de RR., a fi d'ésser inserits a l'Ordre del Dia que oportunament enviarem.

En espera de que serem correspostos : Els composants de

Paris, Juny de 1971
oooooooooooooooooooooooooooooo

LA COMISSIÓ DE RELACIONS
oooooooooooooooooooooooooooooo

+++++
+ ALE DELS ANYS 1920 +
+++++

Quan la burgesia em ngegava treball jo agafava llaunes o mitjons i anava per aquests mons a vendre amb la caixeta a l'esquena. Un cop vaig fer bones i amb la companya ho anarem a celebrar a Barcelona, on tirar una mitja cana - cada ù - enlaire.

Vam posar a una fonda del carrer d'Escudellers, la mateixa que feia pocs dies havia hostatjat a Albert Einstein i la seva dona. Un de la casa i en feu cantalla.

Einstein vestia roba molt usada i portava un violi sota el braç embolicat amb un sac de gamusa verda. Els de la fonda creien que aquell alemany de cabellera esburifada tocava el violi per les cantonades i la seva muller passava el plotot per a recollir cèntims. I es tractava del físic més gran de l'època !

Un dia la premsa barcelonina descobrí que el gran Albert es trobava a Barcelona d'incògnit, i com que "El Dia Gráfico" publicà el retrat del savi a tota plana, el personal i clients de la fonda el van reconèixer en la figura del violinista. Al saludar-lo com a "Senyor Einstein", aquest fou visible una lleu contrarietat, però somrigué amb resignació com dient : "Ja m'ho pensava que em descobriren". Tot seguit la casa s'ompli de periodistes i personalitats de tota mena, i apurat, Einstein s'escapullí d'interviùs el més possible.

Una de les seves escapades la feu al Centre Obrer del carrer Nou (Conde de l'Assalt), on un ara ex-company hi feia de conserje i on s'hi feia la "Soli" diari. Einstein s'interessà per la C.N.T. i el seu ideari, i un cop capacitat de la nostra causa, aquest senzill home digué a l'Angel Pestanya (que dit sigui de pas, resultà un àngel sense pestanya) : "Tots som revolucionaris : vosaltres de la social, jo de la ciència".

Tenim, doncs, que la gent de valor universal sense estar amb nosaltres està prop de nosaltres. Ja s'ha dit la simpatia que ens tenia Juli Verne, i el propi William Morris, gran artista en decoracions i mobiliaris, te un esboç de societat anarquista titulat : "Noves d'enlloc" o dit en castellà : "Noticias de ninguna parte".

Quan sabem valoritzar la nostra idea, els anarquistes no estom tant sols com a alguns els sembla.

JO HAN
+++++

+++++

Encara ens engolim l'idioma

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
X POMPEU FABRA X
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

(En homenatge)

Beviem a glops
aspres vins de burla
el meu poble i jo.

Tenim la raó
contra bards i lladres,
el meu poble i jo.

Escoltàvem forts
arguments de sabre
el meu poble i jo.

Salvàvem uns mots
de la nostra llengua
el meu poble i jo.

Una tal lligo
hem hagut d'entendre
el meu poble i jo.

A baixar graons
de dol apreniem
el meu poble i jo.

La mateixa sort
ens uni per sempre
el meu poble i jo.

Davallats al peu
esguardem enlaire
el meu poble i jo.

Senyor ! Servidor ?
som indestrimbles
el meu poble i jo.

Ens alcom tots dos
en encesa espera ...
el meu poble i jo.

SALVADOR ESPRIU
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

oooooooooooooooooooooooooooo
o ES IMPORTANT o
o oooooooooooooooooooooooooo

Aguantar-se organitzats, compactes, front a l'objectiu, que mai no serà assolit, però que cada dia s'apropa una mica. Quan creiem - a vegades - haver arribat al cim, descobrim nous horitzons que ens convencen de que la perfecció es lluny o de què, si existeix, és relativa.

L'instint de superació requereix de l'individu aspirar al màxim, car de res no serviria parar-se abans d'hora per indecissió, per incertesa. De fet seran els propis obstacles que frenaran, de moment, la caminada, que, per altre part, haurà de ser represa fort i amb més dalit que mai, cara al futur, a l'exit, confiants en la nostra força i en la nostra raó, que, essent veritable, és raó de tothom.

Sabem que el mon està convulsionat, però el pervenir pertany als audaços, als savis, als generosos. Aquest fruit de llibertat i benestar haurà de recollir-se perquè és alè vital de la humanitat, aquesta col.lectivitat en perill permanent ; tant, que la seva salvació depen dels homes, que, ben posats de peus a terra, es decideixin acabar amb una societat absurda, suïcida.

Perè les diferències d'ordre social que divideixen i desfiguren la societat, l'home està confús. Analitzant solament el mal i descuidant las seves causes, és un mètode que rendeix mals resultats. Però destriant del dany els motius verídics : errors, encarcaraments, prefixes, nicieses, malícies i egoïsmes, es comprendrà que esbandit això i utilitzant els recursos morals i de civilització de que dispose l'home d'avui, és possible de réstructurar el conuiu social, la convivència humana, de falsò nova en la que la felicitat d'un sigui la felicitat de tots, en fi, que l'harmonia fins avui inútilment buscada s'arribi a establir entre els homes.

Per a arribar-hi precisem de conpciència, de ciència, d'experiència, d'idees verídiques, tornant possible l'impossible, i en realització la presumpció. Crear, fer, transformar, empènyer sempre. La tasca és immensa, però no ens espanta perquè som treballadors en tot. Volem enderrocar les tiranies, del color que siguin, instaurar la llibertat, establir la igualtat, haben trossejat abans el Poder, l'autoritat, i esvaït l'engany i les transformacions polítiques que després d'una brillantor actualista deixen la societat en l'endarreriment de sempre.

Maldem contra els privilegis i l'existència de classes i estem contra el mal vingui d'on vingui. L'explotació, el salariat, les religions sempre fantàstiques, les pàtries, les guerres, tot haurà d'anar en orris perquè els pobles resultin iguals, pacifistes i d'estima l'un per l'altre. L'important no és la declamació brillant que, semblant empènyer, tot ho detura. L'important és que, lliure de prejudicis i de rutines nefastes, la humanitat avenci.

G E S B A
oooooooooooo

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
X TABAL I BARREJA X
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Els companys de la Regional de l'Interior estan en bona correspondència amb nosaltres. Bona relació, amb el companyerisme necessari. Tot el que demanen els és servit. Per on els companys de l'exili hem de comprendre que la nostra activitat cara a Catalunya i España és imprescindible.

- Company procedent de Catalunya : Ja ets de la Regional Catalana ? Si ja constes a l'Organització C.N.T. de l'Exili, ficarte a la Regional Catalana C.N.T. seràs cenetista dues vegades. Es que vé d'una ?

- Amic idealista, a l'Interior manquen d'element de propaganda, nosaltres des d'aquí els en facilitem. Així, actuem a "dins" i a "fora".

Ja sabem que n'hi ha d'altres que no actuen enlloc. Que el roncar els aprofiti.

- Hem tingut el gust de saludar un company vingut de Madrid, atret per un article publicat al diari reaccionari "A.B.C." on es posava als nuvols la Biblioteca del Centre Confederal de Paris, carrer de les Vignoles. L'autor - que també vam tenir el gust de conèixer - sense ser anarquista coneix els nostres teòrics tan bé com nosaltres mateixos.

.....

El madrileny en qüestió va sortir, camí d'Espanya, molt animat per la lliçó d'optimisme rebuda.

Igualment ens fou possible de departir uns quants dies amb el company Simplicí, vell militant de l'acratisme, vingut de Sevilla per tal de conèixer-nos. Passada l'eufòria ja s'ha reintegrat a les ribes del Guadalquivir on presenciar peteneros en espera de que el petener Franco perdi les castanyoles.

Avis a les Agrupacions locals catalanes de la C.N.T. a l'Exili : La nostra Regional tindrà Ple general a la mateixa data i mateix lloc que l'Organització gran celebrarà el seu. Cada Agrupació deu preparar temes d'Ordre del Dia i enviar-los al nostre secretari, 33, rue des Vignoles, 75 - PARIS - XX. Vindreu forces delegats amb la llista d'afiliats incrementada, no ? Data i població, tots ho sabrem a temps.

Un company de la Comisió de Relacions de la Catalana ens deixa. Se'n va a Anglaterra. Però com que és bellugat y enyoradiç, pla es recordarà de les aigües del Sena, de l'Hérault, del Besòs i del Llobregat, de cada un una mica. A cal Tàmesi no cal que s'hi encaterini. Hi ha massa boira.

Sabadell y Terrassa creixen : 175.000 habitants l'una i 155.000 l'altra. L'oest sabadellès i l'orient terrassenc no es toquen només per dos μ kilòmetres d'escampat. Amb bon acord, amb dos municipis, deixant de banda les fútils renyines d'abans (Africa-Terrassa, India-Sabadell) han establert un sistema mancomunat en segona ensenyança, escorxador general, neteja, endreçament i redreçament de camins, barri fabril comú, estació gasomètrica i acció conjunta per l'amillorament de les relacions ruteres i ferroviàries amb Barcelona. En resultat : que la comunitat d'interessos indueix la societat al "modus vivendi" que fa cop a l'anarquia venint del federalisme.

Bona acollida ha tingut el 101 de la revista "UMBRAL" 33, rue des Vignoles PARIS XX. Cartes d'elogi, de conformitat, i també de blasme han arribat a gratient a la redacció del paper gros de casa. Obrers, menestrals i intel·lectuals hi han dit la seva, en un 80 % favorable. D'Espanya estant agraeixen el número i veus esperòniques arriben a travessar l'Atlàntic. Que volen més els "Umbralaires" ? Doncs col·locar el paper que els resta, fer diners per a empescar-se el N° 102. I allà fòssim.

Ens diuen de Terrassa : "Aqui tenim molta gent de fora ; jo mateix sóc un d'ells. Tal com ho va entendre la C.N.T. de ja fa anys, els obrers conscients no ens fem diferències. La política "provincialista" d'avui, com la d'ahir, es pròpia de criteris del segle XV." D'acord, i visca la plaça Vella, la més revolucionària d'Egera.

La Casa Confederal de París amb 7.000 francs més quedarà redimida. L'esforç positiu alcançat pot valoritzar-se en cinc milions i mig. I no contem les braçades i les suades gratuïtes. Però la seu social ja la fruim sencera. En quan els números contraris, un cop de coll més i ja podrem esborrar la pissarra. Voler és poder.

A la mateixa casa s'hi va establir un cau cultural d'element jove. Amb llur voluntat masclé i el nostre ajut somrient, creiem que faran forrolla.

Molt importants els escrits publicats per Josep Viadiu sobre Salvador Seguí a "Le Combat Syndicaliste". ? No es podria fer un recull de treballs "històrics" d'aquest vell i intel·ligent company ?

La Tombola del Llibre Llibertari haguda no fa gaire en els nostres medis de París, ha sigut original i importantíssima. Original per la novetat de no deixar cap contribuïent sense premi de cinc francs en amunt, i important pel número crescut de premis forts (50) i la qualitat dels mateixos. El resultat pro-cultura creiem que ha sigut satisfactori.

Xicot, quedat amb dues "Terres-lliures", una per tu i una altra per la boca de correus amb la destinació que sigui, preferentment catalana. Comprèn.

Escriptors lírics, o lirons : feu el favor de no confondre el nostre butlletinet amb la mandanga "Patufet". Res de mel i mató ni d'ensorrades sense solta ni volta. Seny, idees, i amunt sempre.

L'anarquisme internacional prepara febrosament llur congrés a Europa. No se sap encara si el mateix tindrà lloc a París de França o a Carrara d'Itàlia. Ja ens ho faran saber. El cas serà de que l'acratisme mundial escampi. Davant els desencerts dels amos del planeta - burgesos i comunistes - hi pot haver nova guerra. L'internacionalisme llibertari és l'únic recurs per aguantar-la, i anular-la per sempre més. Proletaris de tot el món : Penseu-hi !

.....

Endevinalla : "Cara a nosaltres són arquistes, cara els polítics són arpistes". Quan us doneu, us ho aclarirem a l'orella.

B.D.I.C

L'amic Plaja i Saló és l'editor més bo del "Proletariat Militant" de l'Anselm Lorenzo. En apèndix de la seva edició hi consta una exposició social de Palmir Marbà, deixeble preferit de Lorenzo. I Plaja no es vol despendre ni d'un sol exemplar del "P.M." perquè d'Espanya n'hi demanen sovint. Doncs vinga proletariat militant allà dins i que treballi.

Es particular que intel·lectuals neutres de l'Interior facin la feina de divulgació històric-cenetista-llibertària que ens correspondria a nosaltres de fer. Si això ho rumiéssim una mica ...

El "llibertat amunt" no ha de tenir parada. Qui s'asseu a mig camí reforma la caminada : de mig en avall és més lleuger que de mig en amunt. A dalt de tot hi bufa el vent, a baix de tot hi bufen olla. Kunitu.

El franc, el mark i el dòlar primer que la pesseta a Espanya. Turisme i turiferisme. La gran autorruta Port-Bou a Màlaga projectada, serà estrangera dintre d'Espanya. Sense turisme, la costa mediterrània del nostre país a Madrid ni l'haurien somniada. Para españoles solamente, no vale la pena. Eso es, y viva España.

Nota valenciana, en sermó tallat. El capellà (de Bunyol) diu :

"Eso és, qui s'ha bufat ?
Qui ha sigut eixe morral ?
Mare de Déu quine llime !
Segurament s'ha pensat
Que l'iglésia és un corral. X

Ventemnos, no vantem-nos. Aire sa, salut i franquesa. Res de pretensions. Ni de C.N.T. bis, ni carrer de St Denis, Lluís.

A Madrid hi han celebrat una missa per l'ànima de Adolf Hitler. Ja és barra. Mes, cal comprendre que fins ara en els espanyols hitlerians la missa se l'aguantaven a dintre. Com allò de "la procesión anda por dentro".

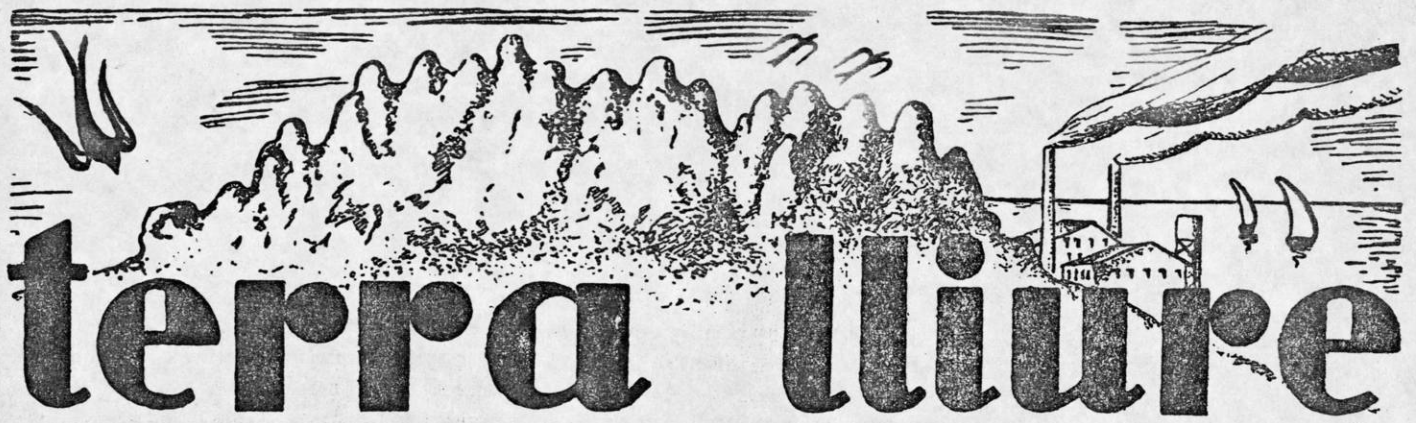
A París es projecta la pel·lícula italiana "Saccò et Vanzetti". Anem-la a veure.

Propòsits al centre Cultural de París un cop passades les vacances : conferències, cine, exposició de pintures i escultures, comentaris sobre idees, llibres, premsa nostra, actualitats d'aquí i d'Espanya, en "taula rodona" amb molta gent i res de taula circular, oval ni quadrada. Tots actors i sense "galeria", que deia aquell l'altre dia .....

T A B A L E R
xxxxxxxxxxxxxx

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx.
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxx
xxxxxx
xxxx
xx
x

Edició nova. N° —BUTLLETI DE LA REGIONAL CATALANA C.N.T. — 33, rue des Vignoles, PARIS (XX°)

N° 1 - 1° TRIMESTRE 1971

SUMARI

- 1 - CRIDA ALS COMPANYS DE LA REGIÓ CATALANA RADICATS A L'EXILI.
- 2 - A R A . . . . . (Roc LLOP)
LES AIGUES MORTES (J O V I S)
- 3 - GUERRA CIVIL, O SOCIAL A ESPANYA (G E S B A)
- 4 - TAULA DEL RACÓ
- 5 - ES L'HORA DEL PROLETARIAT (Jaume BALIUS)
- 6 - UN DISC ESQUERDAT : EL DE LES EXPULSIONS (C.R.)
- 7 - LA TERRAGADA (B. TORNE i PRAT)

—:—:—

4° P. 10112

COM ESTÀ LA BOSSA ?

No gaire plena, essent per aquest motiu que aquest n' 1 el presentem en roneotip. Eus en atiparem ? Si companys i simpatitzants responguéssin, potser el n' 2 el fariem a la impremta. Si cabrien més escrits, assoliríem més varietat, entrarien més exemplars als sobres ... ja ho comprenen !

De moment repassant els comptes, ens resulten d'aquesta manera :

Sobrant de l'època anterior	FF	15,55
ALEIX de Drancy		5,00
FERRER Paris		10,00
AMELA "		10,00
SUAREZ "		10,00
BAGES Stains		10,00
RODA Thiais		10,00
CASALS Combs la Ville		30,00
LLOP Paris		20,00
ADELL Charleval		10,00
HEL.LENI Paris		10,00

Que fan	FF	140,55
		=====

Queda per satisfer l'import del present número.

---:---:---

Amics, arrapats a la nostra deria de relació i proselitisme, tenim el gust de presentar-vos, novament, el Butlletí intern de la Regional Catalana de la C.N.T. El trobareu modest, però curull de bones intencions i de ganes de viure. Si la reaparició de TERRA LLIURE es ben acollida, deixarem la "roneotype" per vestir aquest paper amb roba d'impremta. Vosaltres teniu la paraula.

? El per què d'altra vegada TERRA LLIURE ?

Per un motiu de relació, de relligament, entre els companys de la mateixa regió (el llenguatge no importa) formiguejant per l'exili o per l'interior de Catalunya. Per afermir la presència de l'anarcosindicalisme en el terreny de les lletres catalanes. Per fer comprendre que l'utilitat i la bellesa d'un idioma no té res a veure amb el prejudici nacionalista. Per ajustar la C.N.T. a la condició federalista i llibertaria que fou condició de la seva naixença. Per fregar-li a la cara al franquisme una expressió regional parlada que ell, des del Poder, té prohibida. Per a donar solidesa a la Regional nostra que, sense portantveu, sembla esquifida, retallada, esmortuida. Segur que amb Butlletí serem els mateixos ; però, sabent interessar, podriem també augmentar la colla.

A més de les raons esmentades, hi balla en la nostra iniciativa el greu de certs companys no resignats a perdre definitivament TERRA LLIURE. Feia anys que aquest modest paper no sortia, i no obstant els companys de referencia no s'acostumaven a tal perdua. "Perquè no fer un esforç ?" insistien.

Ja l'hem fét, amics actius ; ja l'hem fét, amics provats, però indiferents a la tasca terralliurenca. Que tots plegats arribem a comprendre, i a veure si aquesta vegada serà la bona, la de la persistència, la de la continuïtat vertadera.

Penseu que el nom de TERRA LLIURE és atractiu i expressiu com no n'hi a d'altre. Terra lliurada de feixistes, de burgesos, d'autoritaris de tota mena. Terra lliure per a la Humanitat Lliura, per a l'home culte deixat anar sobre la terra.

Solament el títol de TERRA LLIURE representa un programa : sense fita i de cara a l'infinit.

Voleu seguir-nos ? Nosaltres ja hem pres la davantera.

Per la Regional Catalana C.N.T. :
La Comissió de Relacions

-:~::~:~::~:-

REGIONAL CATALANA - Agrupació de Paris : Assabenta que el cobrador és el company Manel. El trobareu cada dissabte a la tarda a la sala petita de les Vignoles.

Properes activitats a Paris :

- 1º) Inauguració del local de la C.N.T.
- 2º) Diada confederal el 18 d'Abril a la "Mutualité".
- 3º) Aparició del nº 101 (extra) d'UMBRAL.
- 4º) Festa del Llibre llibertari el 6 de Juny a les Vignoles y sorteig de la Tombola literaria a benefici del "Combat Syndicaliste" i "UmbraL".

-:~::~:~::~:-

El conjunt social deu ésser alliberador de l'individu en lloc d'empresonador. Perquè l'home, al revés del que pretenia ROUSSEAU, no és una essència del mal i el salvatgisme, sinó que es troba més aprop d'aquella idea de BAKUNIN, segons la qual l'individu és un ésser social, una persona que s'ha format socialment. Dir que la llibertat condueix al llibertinatge és una niciosa molt gastada. Dir que el cerrilisme dictadurial és l'olla on hi bull la barbarie, és una veritat com una casa.

A R A . . .

Ara, el cel s'aclara. I s'albira,
entremig la tenebra de l'horitzó de por,
un crit ardit, on la forma juspira,
és d'un Sol de pervindre en lluíssor.

I s'aferma cada dia que passa ;
per mes que la injusticia i represió,
vulguin barrar l'esforç de cada passa
i el coratge d'un Poble en rebel.lio.

Que del massa sofrir, s'obliden les sofrances ;
i de tant temer, s'escanya tot temor ;
i de tanta befa es fa teia incendiària
tota l'estiba punyent d'humiliació.

I es fa front al tirà, i a tota tirania ;
i els fusells, ja no es miren de gairó.
I a la força es fa força amb homonia
i es planta cara a la mort i a la presó.

Perd urpes i ullals el drac. Sa ferotgia,
ja no espanta els Jordis en legió.
Cal ferir-lo de mort ; car be podria,
revifar-se amb més fúria i ambició.

Fer-se entrera és tornar a l'esclavatge ;
caure al pou de l'angoixa i de la por ;
renunciar per feblesa en el coratge
a cridar : Tinc el Dret ! Per Justicia i per Raó.

La Llibertat no es serveig amb safata ...
Ho diu un Poble que no ha perdut la fe.
Germà ! Tot mon anhel amb ton anhel esclata :
Plegats hem de lluitar o hem de morir també !

Roc LLOP

Paris, desembre de 1970

(( )) (( )) (( ))

ooooooooooooooooooooo
o LES AIGUES MORTES o
o ooooooooooooooooooooo

En realitat, no crec que les aigues mortes existeixin. Hi han les aigues estancades, les canalitzades, les que s'escorren pel llit que els ha fet la naturalesa o que l'home els hi ha preparat i les aigues adormides. Però totes elles, amb una pluja forta i una ventada conseqüent, surten del seu llit i es transformen en força de destrucció capaç dels més grans malors. Doncs, no hi han aigues mortes i quan es pretén comparar-les al nostre poble, quan es diu que el seu esperit és mort, els que així pensen s'equivoquen del tot i per tot.

El poble espanyol, i comprès el català que tan de prop ens toca, no poden morir ni han mort. La tragèdia de la guerra, els crims del franquisme, les noves generacions producte de la ignorancia esclasiastica i militar, fant que des de molts anys no es manifesti deixant constancia de les seves aspiracions a la llibertat i al benestar (és a dir, que no es manifesti amb la que fou acostumada i persistent unanimitat), però això no vol pas dir que ha abandonat definitivament la lluita per assolir les seves esperances d'emancipació i democràcia.

Els últims mesos en han probat que arreu d'Espanya les aigues adormides comencen a despertar-se. El País Basc, les Asturies, Andalusia, Castella i Catalunya han fet comprendre, entre altres regions, que el poble no ha perdut la seva confiança en el pervindre i que es disposa, poc a poc, a jugar el paper que li cal per tal d'oposar-se, cada dia amb més força, a la reacció i al feixisme que li han prèts tots els seus drets. Els estudiants, per altra part, no es priven d'expressar el seu repudi al règim i tot ens pot fer creure que ben aviat continuara amb un esforç creixent, la lluita de tots els homes que volen viure amb més llibertat i més justícia.

.....

+++++
+ GUERRA CIVIL, O SOCIAL A ESPANYA (Continuació) +
+++++

ser-se a que llurs governs ajudin al tirà nostre, a fi de que no pugui repetir-se la vergonya d'una No Intervenció que ens resultà nefasta. Sembla que després de tanta experiència ja podem ser capaços de regir-nos humanament nosaltres mateixos, i nosaltres podem ser Espanya i Portugal, punta iberica d'Europa, quina doble dictadura és una menaça permanent contra la relativa llibertat democratica, o burgesa, que frueixen de França fins a mitja Europa. Les dictadures sempre son contagioses i els pobles no deurien titubejar. Cada pais deu saber ço que li convé, igual que el nostre ho sap més que cap altre.

La temença dels qui no tenen la consciencia tranquil·la els fa arrapar a l'esperança d'una nova guerra civil, amb morts d'una part i altra, per tal de salvar llurs interessos materials i de domini ; i així, d'una sogada de caps a l'altra, a conseguir paraitzar l'evolució, amagar la veritat, assombrir la cultura, proscriure la llibertat i tancar els qui volen retornar-la. I no en sortiran, no, perquè tothom sap que res no hi ha de l·legitim en el regim de Franco, a no ser que hi considerin el dret a la força, un dany, aquest, que ja dura massa i que s'ha de parar, ja que ni el tant escatainat progrés industrial ni el fictici benestar material de l'espanyol mitja (i no parlem del menys que això) impideixen que hi hagi qui vol parar la cursa oficial al crim per més "legalitzat" i beneit que sigui. La muralla d'oposició aixecada contra el poder arbitrari s'espesseix cada dia més, la guerra social soterrania cada dia és més visible i menegadora, impulsada per la gent aiment del seu dret a pensar, sentir i viure. Ben clar, el primer objectiu popular és el d'abatre el règim, no havent-hi dubte de que aquest dia arribarà si l'esforç és emprès per totes les voluntats i opinions diverses oposades a tota classe de dictadures. Que obrin igualment els ulls els qui creien que, per no sentir-se directament perjudicats pel sistema franquista, la causa de la llibertat no era la seva, ço que no els ha estalviat de restar, durant 31 anys, moral i economicament agavellats per un sistema impositiu, odiós i sanguinari, i sense cap garantia politica de poder-se'n escapar.

Avui l'enemic ja no pot ofegar el clam reivindicatiu de les multituds en recerca del seu propi camí. Les gargantes i els punys es manifesten exigint per el poble ço que al poble pertoneix. La tirania implacable d'uns exalta l'esperit de revolucio social en altres, raó per la que els malvats tremolen davent l'hora de la justícia que, sense pressa, però infaliblement, s'apropa.

G E S B A

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
X TAULA DEL RACÓ X
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

- Aquest número de TERRA LLIURE el rebran 500 amics i companys de tot arreu, Catalunya compresa.
- Cap company nostre no ha d'ésser un numero, sino una unitat.
- Té èxit el llibre d'Albert Pérez Baró : "Trenta mesos de Col·lectivisme a Catalunya", editat a Barcelona. Tracta l'aspecte legal de les Col·lectivitats del 36 al 39.
- Els llegidors que no han arribat a temps a comprar "Difunts sota els ametllers en flor" hauran de tenir un xic de paciència. La llibreria de les Vignoles ha demanat una nova remesa de tant precios llibre de B. Porcel.
- Potser seria hora de pensar que un sistema solidari de compres s'hauria d'estendre del llibre a altres materies. ? No escauria un assaig de cooperacio amb finalitat cultural i solidaria ? Pensem-hi !
- Rigorós hivern, el que passem. Però a la nostra llar social : 33, rue des Vignoles - PARIS - XX - no hi ha fred que valgui. Hi ha calefacció central. Perquè es digui que no sabem fer bé les coses.
- Agrupacions R.C. de Tolosa de Llonguadoc, de Perpinyà, de Lió, de Paris i altres : Dempeus, ara més que mai ! I les energies dels companys de Bordeux, Orléans, Clermont-Ferrand, Montauban, Montpellier, Besiers, Narbona, Marsella, Niça i Etc., i companys isolats : regionalment no feu la dormida. Els nostres contreopinants vetllen més del que hom pensa. Escriviu-nos, pregunteu-nos, exigiu-nos informacions, aclariments, condicions, el que volgueu, però escriviu-nos !

XX
 TAULA DEL RACÓ (Continuació)
 XX

- Traduit del castellà : Gamba que s'adorm, la corrent se l'emporta.
- La nostra Comisió de Relacions no passa els dies en va. Treballa. Els fullots de formació llibertaria els fa córrer a contenes, aviat a milers. Els companys de prop nostre i forces de l'interior ho saben. Amics distrets ! Deixeu de ser-ho i contribuïu-hi !
- Amics distrets : No val a badar. L'enemic no bada.
- L'ideal no té fronteres. Si geogràficament estem lluny de l'Empordà, la Cerdanya i la Vall d'Arà, i més endins, efectiva i solidariament podem sentir-nos propers dels germans d'allí.
- A Catalunya hi ha esforços per concentrar la resistència antifranquista a Montserrat. Atenció, que Catalunya mai no ha tingut regust de frarisme. La primera teia anticlerical de la Península es va encendre l'any 1835 al tari per cremar els convents de la Rambla de Barcelona. En 1971, esca encara deu restar-ne.
- La doble carta del clero rebel a Franco la juga el Vaticà, paorós de la seva responsabilitat per un 18 de juliol feixiste a Espanya.
- Suggerim l'idea d'una Comissió literaria hostatjada al 33, rue des Vignoles, encarragada de concentrar i estimular la propaganda llibertaria en català i de fer-nos estar al dia de les edicions catalanes favorables a l'història i finalitats de la C.N.T. i de l'acratisme del país.
- X - Els llibres escrits en català per companys nostres obtenen comentari convenient en revistes de Barcelona i Madrid. Arri poc o molt, i endavant sempre ! malgrat els guixots entrebancaires.
- Serà d'estimar que companys residents en pobles on no hi hagi Agrupació confederal de la nostra Regió, es decideixin a formar-la malgrat que de moment siguin dos o tres companys. Tot es començar ; després si hom es belluga, vé la forrolla.
- Cada amic de TERRA LLIURE s'hauria de quedar amb dos exemplars quan menys : un per a ell i un altre per l'amistat de la seva tria.
- Company que ens llegeixes : Creu que el que diem no és un passa temps : és seriós. Els nostres mots obeeixen a un desig de suggerir, de planejar i de fer. Fixa't amb les nostres iniciatives que, no perquè siguin modestes, deixarien de tenir eficacia. Rumia-les i diga-hi la teva.
- Recollim amb satisfacció que Catalunya hagi tingut un paper de primera importancia en la protesta antifranquista que ha tingut per resultat l'indult de sis resistents bascs que la reacció espanyola tenia condemnats a mort. A Barcelona i a Terrasa es va arribar a l'aixecament de barricades.
- MOT FINAL : Aquest Butlletí que t'ha caigut a les mans, company, és ben teu i no és per a embolicar arongades : és un argentviu. Demana el número que vé, suscriu-t'hi, fes-te corresponedat de TERRA LLIURE. Entre tots ho farem tot, sol dir-se, ço que és més veritat i més digne que l'entre tots no fotem res !

=====

oooooooooooooooooooooooooooooooooooo
 o ES L'HORA DEL PROLETARIAT o
 ooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Quant un poble es redressa tal com ho estèem presenciant ∇ no hi ha manera de deturar-lo. El nostre poble es magnífic. Tot es pot realitzar quant hi ha un poble que ha sapigut, a pesar de 30 anys de feixisme, fer sentir de nou l'etern esperit de rebeldia.

Tenim una experiència del pasat que cal tenir en compte, per tal de no ensopegar. La burgesia catalana que propugnava una minsa autonomia es va servir del problema català per a arrancar certes concessions de caracter economic al Estat Central o sigui al latifundisme espanyol. En els anys 1917-1919, el capitalisme autocton pasà a formar part del equipo latifundista. Els senyors de la Lliga Regionalista, es fan amb unes quantes carteres ministerials. L'aliança de la burgesia

.....

catalana amb el latifundisme fou deguda a la por que tingueren de la empenta del proletariat.

Lo mateix succí en Abril de 1931 a la petita burgesia. Macià s'estorà davant de l'incendi que es produia a tota la península iberica, i feu marxa enrera, doncs si Catalunya s'hagués desmembrat de la península, l'Estàt central hagués sigut desbordat. En aquest moment historic que estèm vivint l'ambient es més dens que en els anys esmentats. Avui es tot el poble català, com el basc, que es llença al carrer al crit de Llibertat.

L'única classe que queda en peu per a redressar els problemes plantejats a Catalunya, com arreu de la península, es el proletariat. A la classe treballadora li correspond la missió historica de prendre en les sevas mans la direcció política i económica del país. El proletariat català per a ésser el més dens i ~~no~~ i tenir més sentit de classe ha de situar-se a l'avantguarda del proletariat iberic. Lo que no ferén la burgesia ni la petita burgesia ho ha de fer el proletariat, sota el guiatge de la Confederació Nacional del Treball. S'ha de resoldre en un sentit llibertari, els anhels de llibertat dels grups étnics, arrivant a l'independencia de cada un d'ells i establint tot seguit un pacte confederal de tu x a tu. No ens espantem al propugnar per l'independencia de Catalunya com la dels germans bascs i gallecs.

Per a donar una nova fesomia a Iberia cal destroçar tota la podrida estructura del centralisme i del latifundisme aliats de la burgesia. Això solsament ho pot fer la classe treballadora que no està lligada per interesos mesquins. Els treballadors estèm lligats per la Solidaritat humana i pels anhels de justicia social. Si estèm a la altura de les circumstancies que vivim, Catalunya es pot convertir de nou en el cap davanter de tot el proletariat iberic i l'esperit cenetista reviure de nou en la Catalunya historicament confederal. I es necessari que Catalunya jugui el paper que li senyala la historia. Una Catalunya lliure presupose que la revolució social subverseixi a tota la península iberica, incluint-hi a Portugal.

Jaume BALIUS

---:---:---:---

XXX
 X UN DISC ESQUERDAT : EL DE LES EXPULSIONS X
 XXX

La Regional Catalana C.N.T. aclareix :

Que els companys Manent, Millera i Sené, entre altres, van tenir a Perpinyà una reunió de suposada Regional Catalana cenetista, a la que hi assistiren, entre d'altres, l'aragonès BORRAZ, l'andaluç TORREMOCHA, un incontrolat de Barcelona, i altres elements de xafarranxo. De fet s'arreglegaren a la capital rossellonesa membres de la C.N.T. de predominança catalana, tots ells de la corda escissionista.

MANENT, MILLERA i SENÉ, adscrits en principi a la Regional Catalana unitaria, Agrupació de Paris, assistiren a l'esmentada reunió de sota aixella sense donar-ne coneixement, ni d'anada ni de tornada, a la C. de R. que sotasigna. Fou precis que el Secretariat Intercontinental descobris la trama perquè els tres cavallers obrissin boca : "Quan sabreu la tasca unificadora que hem fet a Perpinyà, ens donareu les gracies", va ser llur excusa a nosaltres. No n'ha resultat altra cosa que un pas seu vers l'escissió definitiva.

El S.I. va tirar al dret l'afer sense comptar, és veritat, amb nosaltres. Per la nostra part, els quatre de la C. de R. catalana, intentarem per cinc vegades resoldre el problema, sense exit per mor de l'oposició a tot desig d'arranjament manifestat majorment per MANENT i MILLERA. En laarrera entrevista (dels tres amb aquesta Comissió) MANENT i MILLERA van resultar mes insensibles que mai a una Intel.ligencia pacificadora. Motiu d'aquesta conducta insociable ho fou l'haver, ells, donat la dreta a la F.L. de Paris on hi contaven amb una majoria treballada, tot dit : impositiva. Dita F.L. ignorà a proposit les intencions conciliadores d'aquesta C. de R. i de l'Agrupació Local de Paris, i tirà al dret, incondicionalment, a favor dels tres doblaires clandestins de la nostra Regional.

L'intenció nostra era evitar que el "problema de Perpinyà" passés al Ple Intercontinental de Bordeus, on una solució tallant era de proveure de nt a les

.....

terra lliure

Butlletí de la Regional Catalana C.N.T.

33, rue des Vignoles, Paris (20).

PARIS

Nº 3 - 3º TRIMESTRE 1971

SUMARI

- 1 - LA REUNIO PLENARIA DE LA REGIONAL CATALANA DE LA C.N.T. EN EXILI (Rovellat)
- 2 - POTSER QUE HI DIGUI LA MEVA (Zigla)
- 3 - MENA DE TESTAMENT IDEOLÒGIC (Salvador SEGUÍ)
- 5 - ELS LLIBERTARIS I L'ESPERANTO (X.....)
- RELIGIO (J. COLL DE GUSSEM)
- 6 - LA SUPOSADA INFLUÈNCIA DEL CASTELLÀ EN LA REGIONAL OBRERA CATALANA (Joan FERRER)
- 8 - PERQUÈ ESTEM A L'EXILI (Gesba)
- 9 - TAULA DEL RACÓ (Tabaler)

---:---

Nº

4º P. 10112

COM ESTA LA BOSSA

Cada cop són més nombrosos els companys i amics que ajuden "TERRA LLIURE". El caliu es torna brasa. De Catalunya també ens arriben noves de que aquest Butlletí agrada pel contingut i per la bona llavor que realitza.

Veiem que és més cert que mai que les idees poden ser exposades i defensades no importa en quin idioma, el català un d'ells. Ni dubte resta de que la nostra obra redactiva no la donem per insuperable. Farem, doncs, el possible per a superar-la, a quin efecte els qui saben escriure no tenen dret a deixarnos sols. Com més serem, més amplor agafarem i més bé ho farem.

Vegi's ara el nostre estat de comptes :

Escreix número anterior	FF	339,21
JOVE I GARNES, Sixfours (Var)		11,40
VARIS, Paris		28,00
PALACIOS, Garches		5,00
LLEONARD, Arles		40,00
BRUGES, Mane		5,00
CARRE, Fenouillet		10,00
E. MARIN, Houilles		5,00
F. MARIN, Houilles		5,00
ALEIX, Drancy		5,00
MARIA VALLS, Paris		3,50
P. SERAROLS, Bordeus		30,00
COLUBRET, Toulouse		20,00
MORENO, Estréchoux		5,00
PORTE, Nevers		3,00
E. CONEJOS, Nantes		5,00
A. CAPDEVILA, Perpinyà		10,00
G. ALONSO, Lavelanet		5,00
OLIVERAS, Combs la Ville		12,00
CASALS, Combs la Ville		30,00
V. SOLER, Perpinyà		10,00
J. FERRER, Paris		10,00
CAPELLAS, Paris		10,00
E. BAGES, Stains		10,00
ADELL, Charleval		10,00
R. BESCOS, Albi		20,00
C. PLANES, Niza		20,00
CABRE, Perpinyà		10,00
RIBERA, Castelsarrazin		20,00
GARCIA, Cepoy		30,00

	FF	727,11

Ara : Cost del numero 2

Paper i impresos	FF	133,00	
Franqueig		40,25	FF 173,25
		-----	-----
	<u>EN CAIXA</u>		FF 553,86
			=====

Queda per pagar el present número.

EL BOSSER

xxxxxxxxxxxxx

.....
 en proves d'estimació a la C.N.T., als homes i a les idees. Els acords recaiguts, gens teatrals, però substanciosos : Eixamplament de la Regional exterior i ajut intensiu a la Regional de l'interior ; doblar el tiratge de "TERRA LLIURE", butlletí en català, cosa fàcil de fer ; mantenir la quota mensual a un franc nou ; portar al dia les innovacions literàries de Catalunya i resta d'Ibèria que ens afavoreixin, i que la Comissió de Relacions segueixi residint a París, des d'on mantenir una més estreta relació amb els afiliats.

Per a autenticificar el màxim l'esforç català confederal de Marsella, cal nomès esmentar la presència a la reunió, de companys de sempre com ho són el suré Francesc Isgleas, Capellas de Picapedrers, Frederica Montseny, Germinal Esgleas, Ramon Porté de Camperols, fuster Genis Alonso, Joan Jové pagès i de l'art de la troca, un granadí nascut al segle XIX però bregat a Barcelona, i altres de més o menys així, ademès del rampallut d'Iguçada.

"Entre tots ho farem tot", pero mirem de fer-la grossa. La tasca nostrada exigeix esforç i engegar la mandra a la verda. Ben net que sí.

Marsella, 14 d'Agost de 1971

ROVELLAT

xxxxxxx

xxxxxxxxxx

```

oooooooooooooooooooooooooooooooooooo
o POTSER QUE HI DIGUI LA MEVA o
o ooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

```

Vejam, amics de PRESENCIA (1) : A cops el vostre paper fa cap a casa, si casa pot tenir un de l'exili. I trobo estrany, samfainós, el paper gironí, tot i plavent-me algunes escardillades seves. Com si Karl i una santa (la que fós) saltessin de parella un xòtis ; com si els escriptors de PRESENCIA masteguessin vidre en el clos estricte del firal. Per què ni vosaltres ni "Serrador" ni els butlletins parroquials de la resta, tret d'alguns inconformismes d'esquitllada no sortiu del programa d'una cobla de barri : "Quina tocarem ? La mateixa !" Qui si vint literats d'aci-d'allà (sempre els mateixos : la roda) ; que si l'americà menja criatures, que si el dónus obiscum refresca a l'estiu i escalfa a l'hivern, que si l'Hospitalet creix i Girona hauria de créixer, que si la pintura catalana és densa com l'Onyar sense que despinti paisatge com l'Onyar amb enfados. Ja estan bé la Devesa, el munyoc Montjuïc, el Mirador tarragoní, el "Fernando" segrianès. Però, me caso amb l'olla, un Ignasi Iglesias sense retalls també faria patxoca. ? On s'és vist que Tomàs Roig Llop, un dels homes que tot ho saben, ignori que el dramaturg de Sant Andreu del Colomar també és autor de "La Mare Eterna" i de "La Festa dels Ocells" ? ? Ho desconeix Roig Llop per tractar-se de dues produccions llibertàries, com potser ignoreu, els "presencials", que el mascle Empordà donà llum de vida a Francesc Sunyer i Capdevila, a Figueres, a Estivalis, Eusebi Carbó i Plaja Saló a Palamós, a Panxo Isgleas a Guixols, als germans Beya a Palafrugell, a Antoni Puig a l'Escala ? ? O és que en endavant nomès compten tipus com Dalí, el figueretaire de Figueres ; la catedral gironina, Alvarez de Castro, i la salmorra clérigo-marxista ? No obstant, amics meus, "Roses és encara un país d'anarquistes" (Rossend Domènech).

Del vell Sunyer ni cal ocupar-se'n de prou conegut ; Estivalis fou inconformista a l'extrem de fer armes als Balkans com a Komitatgi (resistent muntanyenc), Carbó sigué gran polemista oral, quartillaire i de carrer, a Espanya i arreu d'Europa ; Plaja encara és l'editor més aciençat i constant de l'acratisme ibèric, els germans Beya il. lustraren amb escrits precisos publicacions obreres sense deixar de fer totxos, i Puig no estalvià dir-hi la seva en helenista, en conversador àtic, en bakuninista, en compositor de sardanes (cent setanta, Tereseta Muntaner ?) en competició amistosa amb Xaxu, sardanista i romescaire insigne.

L'Empordà fou llar de perseguits, passera del cadafalc a la llibertat de França, i reflexe viu de la llibertat sencera. Escau ?

Per si o per no, que se'n prengui, no obstant, acte.

Llibertàriament vostre,

Paris, darreries d'Abril del 1971

(1) Revista de Girona.

(Conferència donada per Salvador SEGUI el 12 de Setembre del 1922 a MAHO)

ELS DIVERSOS TIPUS DE CIVILITZACIÓ

Que el sindicalisme ha fracassat és una afirmació gratuïta. No pot haver fracassat allò que no s'ha posat en pràctica com a factor d'evolució social. Hi ha una continuïtat històrica dels esdeveniments que palesa que l'home tendeix sempre vers el millorament. Tots els pobles, a través de les edats, han contribuït al progrés de l'espècie sota tots els matisos. Després de molts milenies en que no es pogué copsar el sentit de civilització, hem arribat a donar-nos una idea del formidable esforç que ha conduït a l'afirmació de la personalitat humana. Abans solament es valoritzava y respectava l'obtingut per la força ; llei, que en to menor encara pesa, potser per atavisme dels pobles. El punt d'arrencada fou l'Egipte, y les obres que d'ençà de llavors s'han perpetuat, com les piràmides, són una manifestació de la força col·lectiva que tenia com a amos els faraons. Contrariant aquell poder absorbent, neix un corrent espiritualista nomenat cristianisme, que no és l'obra del visionari de Galileïa, sinó que troba origen en la filosofia de Sòcrates, l'home que no creu en la pluralitat dels deus i pregona l'estima entre els homes. L'obra de Sòcrates fou continuada per Plató, Zenon y altres precursors, entre ells Diògenes, que plantajaren la necessitat d'una revisió de valors, deixant assentat, així, un segon tipus de civilització. Al triomfar el cristianisme per la força de l'emperador Constantí, començà a esborrar-se el caràcter humil del cristianisme, obrint-se la porta a les ambicions dels mestres de religió, a les lluites intestines, el que demostra que es cobejava més el bé i la comoditat terrenal, que les benaurances del paradís.

S'escau el poder dels Papes, i mort l'esperit revolucionari del cristianisme, aquest es fa conservador y passarem per les negrositats de vuit segles d'Edat Mitja. Sorgeix la necessitat d'alliberar-se d'aquell malson i es va posant la pedra ferma d'una nova civilització amb el Renixement i la Reforma, i operant-se el procés per arribar a noves normes de convivència, es proclama el lliure exàmen, el més encertat butzac aplicat, no solament contra el poder papista, sino contra la pròpia essència religiosa del cristianisme. Procura ja, l'home, deslliurar-se d'atavismes, preparant-se alhora els temps d'ara en que s'enfronten dos principis fonamentals : el regresiu i el liberal, que proclama, l'últim, la possibilitat de superar-se. Amb dos principis es disputen el total de vida, donant lloc a un altre tipus de civilització que malda per llur reeiximent, i que reeixirà imposant el racionalisme damunt les tristesses i fosquíes de la fe. Hem de procurar-li ara, a la criatura humana, les armes per a triomfar en la nova lluita, armes que pot donar l'esperit de justícia. L'home no pot acceptar el món tal com està constituït i vol assolir recursos útils per el seu desenvolupament integral. Heus aci una, sinó la única, raó del problema social tal com ara el tenim plantejat.

EL PROBLEMA SOCIAL

Es el problema que tantes discussions i controvèrsies ha provocat, i que tan fondes perturbacions ha ocasionat perquè no s'ha sabut, pogut o volgut, no solament resoldre, sino comprendre sisquera, el que fa que aquest malentès no sigui problema particular nostre. Es el gran problema fonamental i profundament humà que enc interessa, no solament per la nostra condició d'assalariats, treballadors i explotats, sino, i principalment com a homes. Quan l'individu resolgui amb coratge aquest problema, no deurà ser per a beneficiar a una classe ; d'aital solució deurán participar-ne tots els individus. Quan serà resolta la qüestio social ? Quan tots els homes compreguin de veres l'esperit de justícia.

Hi ha qui es pregunta com es transformaran els valors del capitalisme i per quins altres seran substituïts. Molts dels qui es fan aquesta pregunta s'entecten en una equivocació compartida també pels homes d'esquerra : la de que l'Estat és superior a tot i que davant d'ell i després d'ell hi ha sempre Estat. Pensant així no tenen en compte que tot, àdhuc l'Estat, és una creació de l'home. Hem d'esvair aquesta falòrnia i hem de destruir l'enganyifa de la teoria d'Hegel que diu que l'home no

.....

.....

pot sotstraure's a la influència de l'Estat, i afirmar, clara i rodonament, que la institució estatal no estableix cap ordenament social, no facilita el desenvolupament normal de la societat ni el de l'individu, i per tant és nociu per a la col·lectivitat i a perpétua el malestar que afligeix a la societat humana des de quasi sempre. Reneguem l'Estat perquè volem que cada home tingui consciència de si mateix i valor i voluntat per manifestar-se, arribant a ser un valor ple i positiu en la solució dels problemes de la societat ; que s'expolsi les influències estatals i esvaeixi la pesera mental que el concepte d'Estat li ha enganxat al cervell per a dominar-lo, també, en l'ordre moral. El capitalisme obeeix a una necessitat històrica, més no hem d'enlairar aquest i a l'Estat a la categoria de valors inmutables, ja que ni l'un ni l'altre son garantia d'estabilitat social. Els grups dirigents de pobles imposen llur hegemonia ; per tant manquen de sentit de responsabilitat, de concepte moral, amb referència a llurs consemblants. Contra aquest defecte nosaltres ens rebellem, màxim quan els tractadistes de l'economia burgesa reconeixen que el capitalisme no procura per la satisfacció dels interessos col·lectius, sino pels seus, per l'exclusivisme de classe. El crèdit que el capitalisme un dia pogué tenir s'ha ensorrat sorollosament ja fa temps i ara viu solament al empar de la força bruta. En el més profund de la consciència dels homes i en el racó més amagat de l'ànima dels pobles, ha cristallitzat un nou concepte del dret humà, no cabent-hi dupte de que els nous valors superadors del capitalisme i l'Estat son els que aportem nosaltres, que oposem al fracàs de la societat vella l'instrument sindical del que s'ha dit és cosa vulgar, sense flexibilitat, al qui de cap manera convergeixen els homes ni les activitats dels mateixos. No obstant diguem com un dels pensadors del nostre temps, Eugeni d'Ors, que la nova civilització serà sindicalista malgrat els detentadors de la nostra sobirania individual. I és aquella qui precipitarà l'adveniment del comunisme llibertari. Donem a les col·lectivitats autonomia i llibertat per a comportar-se i cenyir-se als interessos cabdals de la humanitat, i es veurà el bon que seràn els resultats recollits. Ni la terra ha d'ésser pel pagès ni la ciència pel savi. Terra i ciència son patrimoni de la humanitat, i ningū, en nom del principi que sigui, te dret particular, exclusiu, a fruïr-les. La nova societat ha d'establir la igualtat entre els homes sobre bases de llibertat i justícia, i és per aquest motiu tant important que nosaltres insistim en integrar aquests nous valors a la civilització. Clarament, voldriem que els intel·lectuals s'incorporessin al moviment sindicalista, als sindicats, des de'ls quals podrien desplegar amplemment llurs iniciatives ; però, si en ells pot més l'interès de classe que l'interès col·lectiu, al menys que arribin a comprendre que els temps que s'apropen seran durs, que la catàstrofe serà paorosa, i al menys, al comprendre aquesta tràgica possibilitat, que ajudin a humanitzar la lluita en el que sigui possible. Ah ! si els homes comprenguessin que no tenen necessitat de matarse ni d'exploitar-se entre ells ; si lluguessin tenir altres finalitats més altes i nobles que acomplir .... Si deduïssin que no hi ha motius de venjança, ni res mal adquirit a defensar, el problema social estaria fonamentalment resolt. Es diu que les nostres idees no tenen realització possible. ! Però, si no sabem res de res, ni del mar, ni de l'espai, ni de la terra ! Quan els homes no discuteixin coses nimies, rostollenques, serà quan es farà quelcom de gran ; s'arribarà sempre més lluny, vers l'infinit en ordre del progrés social, o físic i moral de l'home. Unes conquestes succeïran les altres sense interrupcions. I si deixem que voli el pensament i amb ell l'acció de l'home, serà llavors que valdrà la pena de viure, i més perquè els éssers sabran comprendre's i estimar-se. Treballem i lluitem amb la fe dels homes superiors, sense desmais ni vacil·lacions, i que del nostre pas per la terra resti quelcom més que el record fonedis d'una "cosa" que van ésser. Que responguin sempre per nosaltres la justícia i la llibertat que haguem sigut capaços de forjar, i que són, sense mena de dupte, els valors que han de situar l'home en condicions de redimir-se moral, intel·lectual i econòmicament. Aquesta serà, aquesta és, la nostra obra. Res més.

Salvador SEGUI
ooooooooooooo

L'Esperanto : ? és susceptible d'interessar els llibertaris ? Mes, en primer lloc, què és l'Esperanto ?

Es una llengua de síntesi racionalment elaborada, arrencant de les arrels escollides entre les més internacionals, a les que s'hi afegeixen desinències y afixes permetent modificar, infinitament, llur sentit ; pronoms, adverbis y preposicions precises que poden ensems, servir de sufixes, completant, matisant, enriquint la llengua, extenent la possibilitat de combinacions. Quan es posseeix tot element de la llengua, hom es troba davant d'un joc de construcció del que farà us al seu gust. Llengua lògica, de regles gramaticals simples i sense excepcions, requerint menys esforç de memòria que de lògic raonament, i, per tant, poguent aprendre's més fàcilment que no importa quin altre idioma.

Tal com és l'Esperanto resulta un instrument que cadascù pot usar pels seus propis fins. Així com la impremta ha servit pel pitjor i el millor, també pel pitjor i el millor pot utilitzar-se l'Esperanto. Fins el present és pel millor que ha servit ; en efecte, encara que l'Esperanto no sigui sinó un mitjà, els voluntaris de l'Esperanto estàn, en majoria i a tot el món, animats per una fè pacifista i fraternal i pel desig de veure l'instauració d'una societat millor més unida i igualitària que la present.

Els esperantistes es reuneixen segons llurs fins, interessos o afinitats, en diverses associacions, a la vegada anexas en organismes internacionals. Els llibertaris tenen lloc en una d'elles, diferent de les altres per llur estructura i ideologia : la S.A.T., sigla de la Sennacieca Asocio Tutmonda. Refusant resoltament tots els nacionalismes, aquesta Associació agermana els addictes de quasi 50 països a les que el company pot adherir individualment si vol, o comprès en organitzacions nacionals. S.A.T. té com objectiu "posar l'Esperanto al servei de la classe obrera i fer de l'idioma internacional un instrument intel.lectual i d'emancipació de la gent explotada arreu del mon..." Sense distinció de partit o escola filosòfica, S.A.T. resta a la disposició de tothom que vulgui utilitzar l'Esperanto com a mitjà d'educació, d'emancipació popular.

A S.A.T. els afiliats poden agrupar-se per afinitats en les diverses seccions, essent la llibertària una de les més actives, efectuant un excel.lent i extens treball de propaganda. ? No sembla, en realitat, interesant i fructuós trobar en congressos mundials, a companys de tots els països, intercanviar idees amb ells, establir planols de propaganda, tot això entre persones de variades llèngües però sense necessitat d'interpretes ?

Reflexionin sobre aquests avantatges tots els companys llibertaris.

Per a informes escriuiu a : S.A.T., 67, Avenue Gambetta - 75 - PARIS - 20

Per als cursos Espanyol-Esperanto adreceu-vos à :

Nereida MARTINEZ, 36, rue du 4 Septembre - 91 - IGNU (França).

+++++

=====
RELIGIO
=====

Als preocupats per les reivindicacions socials il.limitades la teoria de l'existència de Déu i de la transposició de l'ànima ens deixa escèptics. No les creiem ni gota. La pretosa seguretat d'un més enllà després de la mort podria venir d'un afany d'immortalitat, o de la por al silenci definitiu, "enigmàtic", dels difunts. Religiosos i racionalistes poden explotar, els primers, el suposat misteri de la desaparició humana, i els segons el cicle natural de vida i mort que tots observem en les altres espècies sanguinies, i també les de saba vegetal. L'esfereïment de les persones toxics dona guany als teòlegs, i com que el mutis de les persones traspasades és etern, eternes poden resultar les divagacions més o menys trascendents o capcioses dels conreadors del mito. Entre l'afirmar d'uns, i el negar d'altres, no podrem eixir, tots plegats, del cercle viciós :

- Sacerdot : "Demostra, ateu, l'inexistència de Déu".
- Ateu : "Demostra, sacerdot, l'existència de Déu".

Jo considero que Déu l'han ideat els homes i ha prova que sempre se'ns fa present per mitjà de recaderš, d'intermediaris, per professionals de la creença religiosa. Directament Déu no es manifesta mai, i malgrat sa bondat i sa omnipotència, els afers del Món, van bé o malament segons els capricis de la Naturalesa o l'estat d'humor de l'home. Quan l'època de plenosauris, dionosauris i altres races avantdilu-

.....

.....
visme, l'esser suprem no es manifestà, com tampoc no es manifestà en el món de les bèsties contemporànies a l'home. Es diu que els animals inferiors (? és superior el biped, al criteri del gat, per exemple ?) no posseeixen ànima i l'home si, ço que fa preguntar als creients si consideron justícia de Déu que aquest hagi fet descriminació en races filles seves. L'idea de Déu aquí comença a perdre equilibri.

Cap argument deïsta no em priva de pensar que si el lloro, el caimà o el lluç s'haguessin inventat un mite particular, aquest no s'hauria dit Buda, Déu, Ala, Brahma, sino un nom de l'especie respectiva ; i encara llurs divinitats d'insomni presumirien plumes, pel, escates, en lloc de túniques europees, asiàtiques i africanes. Al Déu cregut del blanc se'ns el presenta d'aquest color, i negres, grocs i còrrecs l'han d'acceptar a l'europea i no en color de celistia, d'immensitat o de tribu.

Essencialment animada - per desfici d'espais - ho és l'oreneta més que els sua-calçats que som els bipeds, i deu ser per orgull de raça que la sub-estimen, l'oreneta, en profit d'una creació mental absurda mig bèstia, mig persona : l'àngel, ésser mixte de silueta parraca, inconcebible en el domini dels alats i ridicula comparada amb la bellesa de formes i realitat voladora de l'enginy humà que en diuen "Concordé". Acabarem, de fer el ridicol ? La imatge religiosa és talment decrepita que retraura a l'any 1971 l'evolució per espais inconeguts d'àngelelets rossos, rosats i hermafrodites bufant trompeta u oferint (a qui ?) un manat de lliris, sembla una contalla per a nens de mames. El cel que solquen aquestes aus "humanes" és tan mitològic com les "aus" mateixes, utopia que en retreu una altre, aquesta probable, científica, poètica i, amb el temps, realitzable a la terra : l'Anarquia. ? Per què prometre un paradís a dalt, molt endalt, si no és per a mantenir l'infern de la desigualtat i del turment a baix, a la terra ? Si el passarell és al món per gosar, perquè l'home hi ha d'ésser per sofrir ? Déu ? Quina culpa hi té, en tot això, el "bon home" ? Si la vida temporal no és res, ? quin premi se'ns reserva per quan l'haguim perduda ? El Paradís. Doncs, parlem-ne.

Ni santament podem ovirar una raó que justifiqui la continuïtat "post mortem" d'una segona part de l'existència humana sense necessitats de menjar, dormir, d'higiene, d'amor físic, de satisfaccions de fill o de pare i mare, de descarregament de consciència, ni conveniència de salvar l'ànima puix que San Pere en ha obert la porta ; i sempre envoltats d'una panoràmica llisa, desmuntanyada, orfe d'arbres, d'ocells, de gats i gossos i peixos ; presoners en una vall insondable, negativa en mars, rius, fonts, prats amb herba, ovelles i vaques ; sense trens, avions, vaixells ni cavalls ; no fruit sisquera d'un firal rüdimentari ni de fitxes per a jugar al dòmino ... ? Què fer-hi, doncs, en un lloc així, on has de dir amèn pels segles dels segles, on la presència absoluta d'un ésser suprem t'impossibilita d'intuïr, de pensar, d'enginyar, de fer, perquè tot ja està pensat i mastegat de sempre, ideat i acomplit, restant, la pobra ànima benaventurada, integrada al ho res, a la buidor més progona, condemnada a ganduleria perpètua, sense indult possible, perduda, babaua i enguniada en un infern de flama freda per haver defugit, amb tant de sacrifici terrenal, un hipotètic infern d'esca cremadora d'ànimes sense convertir-les mai en cendres.

Consemblants meus, penso que si indultéssim l'èsser suprem en indultariem nosaltres mateixos. No ens volguem mal, mes volguem-nos bé d'una vegada.

J. COLL DE GUSSEM
=====

XX
X LA SUPOSADA INFLUENCIA DEL CASTELLA EN LA REGIONAL OBRERA CATALANA X
XX

"La mentalitat de l'obrerisme es palesa ja en la Catalunya del 1886 en la progressiva substitució de la llengua catalana per la castellana on los manifestacions obreres". Professor Vicens VIVES.

Integrats a la vida societatària l'any 1911 i havent-la seguit d'aprop des del 1906, podem assegurar que tret de Barcelona, l'us del català en les reunions obreres era unànim, a l'extrem que en ciutats industrials com Igualada una veu obrera castellana produïa estranyesa. Amb un 50 % d'analfabets o quasi - sobre tot en el sexe femeni - fins i tot hi havia associats que la parla cervantina no l'entonien. I quan algú de nosaltres, espavilat i tot, l'assajava, inevitablement barbaritzava.

.....

Receido a la tribuna de la Federació Local l'intervenció en castellà de l'anarquista Antonio Loredó, home intel·ligent i simpàtic. Doncs la seva peroració produí un tal moviment d'estranyesa, que l'orador interpretà agravi sense que ho fos. Algú va significar-li l'estima que el proletariat igualadí li tenia, però que es fes càrrec del resultat que la seva expressió espanyola causaria en un miting a London-derry, per exemple. Loredó devia comprendre.

Volem dir, que l'obrer català influenciat per l'anarco-sindicalisme mai no manifestà manies nacionalistes, sinó que es considerà a l'amplada d'horitzó com a proletariat universalista. Es la gran victòria moral assolida pels anarquistes; vulgui's o no es vulgui.

Si Catalunya hagués restat en situació menestral, com en l'Edat Mitja, segur que l'idioma castellà no hagués assolit cap influència sobre el país. Mes, industrialitzant-se del primer terç del segle XIX cap ençà, la porta a les migracions obreres d'enllà quedà forçosament oberta, primerament en esclòtxa, finalment de bat a bat, com ara.

Aquest fenomen certs historiadors el situen en el darrer terç del segle anterior en quan a migració "en rierada". No seria tant, considerada la misèria proletària d'aquella època, en la qual, amb treball i tot, les famílies catalanes engolides per les fàbriques de teixits ho passaven amb pa i arongada, sense llibertat i molt de cansament (12 i 13 hores de treball al dia) i barallant-se perpètuament amb la tisi, una enfermetat que llavors no perdonava. ? Què hi podien venir a fer a la Catalunya fabril els desarrolats aragonesos, murcians, castellans, andalusos, etc., ? Cercar una moratòria a la mort anticipada, als presidis industrials de l'Espanya Industrial, el Cànom, a can Broquetes, o als forns del vidre, a les pedreres, a les bastaixeries i servidories de tota professió o dependència. Demès la competència manobrera feia abaixar els migrats jornals ensemps que impedia reduir les jornades. La mà d'obra forana convenia a la burgesia catalana per tal d'anihilar, amb gent que creia incondicional (de moment ho era per necessitat extrema), l'esforç de l'obrerisme associat que anava fent forrolla. Aquest ferment de federació de capitalistes autòctons futurs recolzadors de la política catalanista de dretos, principalment de la Lliga Regionalista, ha demostrat a bastament la mentida del patriotisme ric que demanava esquiroles i guàrdies civils a Madrid per a defensar llur riquesa privada contra las justes i sempre insuficients reivindicacions del proletariat català. ? No resta en el record de tots - per presència o per lectures - la crida infame del diari "La Veu de Catalunya" pregant la delació de ciutadans després de la vaga antimilitarista del Juliol de 1909 a Barcelona i tot Catalunya, en un desig foll de donar carn a la fera, o sigui a la "justícia" espanyola ? Ha sigut tant menuda, tan a ran de terra la política catalanista tradicional, que el proletariat conscient de la nostra terra se n'ha passat tranquil·lament, quan no l'ha enfrontat per a superar situacions reaccionaries.

Segur que el primer allau emigratori digne de consideració s'escaigué l'any 1915 amb motiu de la guerra europea i de la feina que la mateixa produí als establiments industrials de Catalunya, desvetllant l'egoisme insà de la burgesia. Teixits febles, sola crua, mecànica treballada a cuita-corrent i altres produccions igualment precipitades, tot feia cap a França compromentent el mercat català de demà amb aquesta fam de llop d'avui. Necessitant mà d'obra abundosa, humil i mal pagada, la burgesia catalana contractà treballadors arreu de la Península omplint les barriades de Barcelona amb famílies desarrolades i "murcianitzant" Sabadell, Terrassa, Badalona, Granollers, Igualada, Rous, etc.; en un desig foll de neutralitzar l'esperit anarquitant del proletariat català i deixar la Catalunya proletària al nivell de les barraques de vora mar, mentre ella s'instalava en un paradís que podríem assimilar a un Passeig de Gràcia col·locat al 400 per 100. Tots catalans, però uns a la glòria i altres (els més) enjouats a la nòria.

Sortosament, els militants anarco-sindicalistes sempre han sentit el fraternalisme, i en 1915 com en tot temps, el treballador "foraster" ha sigut ben acollit als nostres organismes de resistència al Capital i a l'Estat, fruint-hi els mateixos drets d'associat i essent comprès en els mateixos deures. Del minso esqueix de bacallà de llur poble d'origen, l'obrer "castellà" ha passat a la costella de bè, i de mal respectat terres ending s'ha comprès, a l'oreig del Mare Nostrum, persona digna i respectada malgrat la curtesa de cèntims que els superbes en diuen pobres. Volem dir, que dintre la Confederació Nacional del Treball no hi han hagut diferències regionals; que tota persona explotada s'hi ha pogut manifestar plenament, fent prevalguer, no saltres, que el castellà a les assemblees cenetistes no s'ha emprat per imposició, sinó per facilitat de comprensió, de tracte. Quan al company català li ha convingut parlar en cervanti ho ha fet, i quan el company castellà ha comprès l'esperit de tolerancia d'aquell, ha respectat la nostra parla i ha "permès" que els seus fills

l'adoptessin.

Que el castellanisme s'hagi imposat en els rengles confederals és pura fal·làcia. Quan Lluanas, Cortiella, Rosell, Usón, Roure, Seguí, Bonafulla, Mas Gomeri, Peiró, Anselmo, Cuatrecasas, Serra Demestres, Vehil, Joan del Pi, E. Vives i altres s'han proposat expressar anarquisme i sindicalisme en català ; ho han fet sense por al fantasma castellanista. "La Tramuntana" és significativa, com l'obra anarco-literària del grup "Avenir". I encara "En Titella", i la resta de publicacions més o menys esporàdiques, però que il·lustren tota la experiència confederal, i un més enllà encara. ? Que entre nosaltres no hi ha mancat, ni hi manca, el company català "unitario", esquitllat de les normes federal i llibertària, ni tampoc el confederal espanyolista per raons de naixença i d'insuficiència ètica ? No hi ha dubte. Mes serà assenyat deixar-los en petita minoria vistes les rectificacions aconseguides per nosaltres al plantejar-los el problema cara a cara, sota la lògica internacionalista i del dret de l'individu. Apurant el tema, tot llibertari tocat inconscienment d'espanyolisme, de recul en recul vé a parar en la necessitat de considerar l'esperanto, el que vol dir que el nacionalisme idiomàtic no l'ha pogut sostenir.

Tot això vol dir que en la Confederació i en l'expressió anarquista del proletariat català, interessa, per damunt de tot, la revolució social igualitarista, i que els entrebans de llengua i frontera son considerats prejudicis burgesos dels quals l'obrer cenetista se'n pot ben passar. Posar fronteres a l'Ebre i al Cinca quan les demarcacions amb França i Portugal sobren, ho considerem una estupidesa, un anacronisme digne dels admiradors del rei Cap d'Estopa considerables, en 1971, lamentables caps de fusta. L'home, català o castellà que sigui, ha de mirar ben alt, esborrar fronteres, preocupat per una germanor de pobles, d'individus, i àdhuc d'interessos, que, o bé son col·lectius, de tots, o no ens acabarem mai les diferències, les guerres, les injustícies. L'exemple de fraternitat, d'identitat de causa, l'ha donat a Catalunya, la Confederació Regional del Treball, considerant l'aragonès, l'andalús, el gallec, el castellà, el llevanti, etc., personal assimilat a la causa de tots. Mai no hem descendit, els confederals de Catalunya, al terreny de l'insult considerant els forans "castellufos" o "xarnegos". Conduint-se bé, els hem estimat germans de causa, i enemics ocasionals sols ho han sigut els esquiroles (a Catalunya també en tenim) i els servidors del Capital, de l'Estat, i de tota forma d'opressió i vexació de la gent treballadora.

El problema confederal és el de la llibertat de l'home i el de l'economia lliure i sense rates. La resta, focs d'artifici, assumpte de badocs, de ximplies i de propietaris de ramats de rucs.

Joan FERRER
xxxxxxxxxxxxxx

xxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxx

oooooooooooooooooooooooooooo
o PER QUE ESTEM A L'EXILI o
oooooooooooooooooooooooooooo

L'any 1936 jo tenia solament 15 anys, i ja havia entrellucat les lluites que tenia el poble en la defensa de la llibertat i altres drets, front al govern i a la burgesia sempre enemics dels treballadors. El clero i la reacció militarista eran també enemics de la classe productora, la que maldava per superar les seves condicions morals i econòmiques.

Pels fets que diàriament es presentaven a les escenes polítiques nacional i internacionalment, i mitjançant deduccions i una conducta neta i de propaganda activa, s'anava preparant la societat de demà, que tots estimavem justa i favorable a tothom. Aquesta aspiració, que era element de veritable progrés, o signe d'evolució desensopida, irrità la reacció, en general acostumada a fer la llei del més fort, i a Espanya provocà l'esclat criminal del 18 de Juliol del 1936, no solament contra el poble de posició llibertària, sinó amb ganes i a tot d'abatre el poder republicà que, tot i semblant qui sap què, mantenia els privilegis de la plutocràcia. El nazi-feixisme ajudant, el franquisme tirà la nació a sang i a foc, obligant a tota la gent d'esperit tolerant i avançat a integrar-se a una lluita desigual per a resistir, no a un exèrcit soblevat espanyol, sinó a tres, considerant les aportacions militars en homes i material mortífer d'Italia i Alemanya.

I clar, malgrat una resistència de prop de tres anys vam ésser vençuts, fent que Espanya hagi sofert la tragedia més punyent de la seve història. I pensi's que aquest drama inaguantable ja fa 35 anys que dura.

.....

.....
Els qui vam poguer escapar de la barbàrie franquista, de la animalitat fa- langista, ens calguè traspasar la frontera, en quina banda d'ací també ens caldria soportar infortunis per mor dels camps de concentració, les companyies de treball mi- litaritzades, la perillosa ocupació hitleriana, les deportacions i les execussions, que de tot hi hagué i força. L'assosseg potser ens arribà, en bona part, el 1944 mex- cès a l'alliberament de França (ja que d'aquest país ens ocupem).

Mes, si el jou nazi fou trencat a tot Europa sense oblidar els països gene- radors del nazi-feixisme, la Península ibèrica fou deixada de banda per les democrà- cies triomfadores. Espanya sobre tot continua essent opresa i així el nostre llarg exili pren el caire de no acabar-se mai, màxim que les promeses de democratització d'Espanya a la gent d'esquerra i als llibertaris no poden enganyar-nos : coneixem massa el "panyo" reaccionari del nostre país. Diguin el que vulguin els informadors internacionals Joan Carles I és un ninot de palla que cobreix les intencions fran- quistes de continuació del règim, i encara hi contem la certesa de que Franco, al país hi segueix fent la seva, no la d'altri.

No tornem al nostre poble perquè no hi ha llibertat d'associació, ni de paraula, ni d'ensenyament, ni de treball, de res. El sindicat existent és totalitari, és un arrencament forçat d'obriers. L'Universitat és tancada cada vegada que els estudiants es manifesten per llurs drets, i als metges, professors, artistes, perio- distes i intel.lectuals de tota mena els passa el mateix. No hi ha futur per al jo- vent a l'hora actual espanyola. Adhuc les llengües regionals, de naturalesa, han sigut autocràticament prohibides i ara totjust són tolerades, amb el consegüent rogateig, per blasme de la civilització mundial, no per voluntat dels malvats que dominen el país. La censura, el blasme, les multes, la reducció i l'empresonament fan estrais encara entre la gent de cultura no adicta al règim. Cap reforma social del franquisme no pot acompanyar-se amb les dels països democràtics tot i admetent que a ca les demo- cracies els governs no regalen res que els obrers i intel.lectuals no ho hagin guanyat mitjançant esforços d'oficina o de carrer, sigui dit : per la protesta o la vaga. La reforma agrària, problema peninsular de tots els temps, ha caigut al pou mort des del 1939, i això que la Revolució l'havia solucionat a la mesura dels desitjos populars.

Mentre la llibertat d'Espanya cova, l'exili es belluga per mitjà de les mi- nories conscients. Els llibertaris mantenim llaç de solidaritat amb els companys de l'interior, sense menysprear el concurs de la gent d'altres sectors ben intencionada. No creiem, això si, en les comedies i pegats al cul que s'empesquen les diplomàcies, i cregui's que el temps ens ha donat la raó més de deu vegades. No hi ha més tutia : qui ha guanyat per la força, per la força ha de perdre. "Qui a fer mata a fer mor". Tampoc no és veridic que cada poble té la sort que mereix. El nostre, de poble, ha demostrat tenir personalitat i paraula : quan ha dit d'oposar-se al feixisme ho ha fet malgrat que les potències liberals l'hagin deixat indefens davant les banyes del brau. La cavernària política franquista ningú no l'estima a Ibèria, i si la gent l'aguanta és per la pura força. Que el franquisme l'hem d'anihilar ? Si, i ja seria hora. Però demòcrates i comunistes ens han endarrerit el rellotge.

oooooooooooo
oooooooooooo
oooooooooooo

G E S B A
oooooooooooo

+++++
+ T A U L A D E L R A C O +
+++++

- Recordem a qui sigui que "els tres de Perpinyà" són auto-expulsats de la C.N.C. federació. L'acceptació del seu desig fou confirmada al Ple confederal de Londres. D'expulsió, a la Regional Catalana C.N.T. no n'hem efectuat ni una.
- Molta acceptació de "TERRA LLIURE" butlletí. Potser el número vinent el farem sortir d'impremta.
- Felicitacions al grup folklòric "TERRA LLIURE" de Tolosa per sa conducta soli- daria. Per a ajudar a un company francès necessitats d'abogat. "TERRA LLIURE" ha con- tribuït amb 1.000 francs nous. Visca !
- El número 100 d'UMBRAL esgotà la primera edició i ara es ven una edició esgotada, restringida. La tirada de l'"U-101" també va esgotant-se.
- "ESPOIR" de Tolosa publicà un número de 19 de Juliol molt remarcable. Igual encert a cal "COMBAT SYNDICALISTE", vibrant en la part francesa i documental en la secció espanyola.
- Notem al Centre Confederal de Paris (33, rue des Vignoles) fractura de consti- tuir una comisió d'iniciativa artistico-sociològica que actuarà així que acabin les vacances.

.....

- Dita comisió fou disposada pel Ple regional cenetista tingut darrerament a París. Activitats previstes : conferencista, varietats, discofilia, magnetofonisme, cinemàtica, cant i música, exposicions, excursionisme i tot el que de profit s'escaigui. Garantia : joves espanyols i francesos i la joventut llibertària del 1930.
- Probable que el cantaire Paco Ibàñez doni una sessió d'art al Centre Confederal parisenc, quan es mitjançi.
- La comarcal C.N.T. de l'Alt Llobregat s'ha reorganitzat a l'exili sota el prefixe Regional Catalana, també cenetista.
- Vam ser cordialment convidats a l'inauguració del 44 Congrés Mundial d'Esperanto que tinguè lloc del 31 de Juliol al 6 d'Agost d'enguany.
- Un conegut i antic periodista de la C.N.T. ha ingressat a la Regional Catalana. Un més a la colla.
- Als companys que ens demanen condicions de pagament d'aquest butlletí, els diem administrativament que el mateix s'aguanta per donatius voluntaris.
- A l'interior TERRA LLIURE cau bé, però troben a mancar un full d'expressió castellana. El plè marsellès ha recollit aquest sentir d'allà baix.
- El company Evarist ha exposat al saló petit del Centre Confederal, un gavadal de fotografies tan informatives com artístiques. Sense proposar-s'ho, aquest amic ha encetat l'època exposicionista del nostre casal.
- Estimem en el que valen les comunicacions fraternals i informatives que ens tramet sovint el company Bruguès, de Mane.
- Uns companys ens escriuen que la Regional Catalana deuria muntar una biblioteca circulant comprenent especialment els llibres favorables a la nostra causa que s'han editat i s'editen a Catalunya i a Madrid. Una papallona molt bonica. A veure qui l'agafa !
- Segons ens diu el seu autor, ha reviscolat a Catalunya l'interés per conèixer l'obra "De l'Anoia al Sena sense pressa", llibre vist que no s'atreveixen a tractar els comentaristes. Un altre dia serà.
- Jocs Florals de la Llengua Catalana a la vista. Es substanciaràn el mes de Setembre a Brusel·les. El mal és que els originals deuen ser enviats a Barcelona, cosa que l'exili no arriba a comprendre.
- Del 14 al 21 d'Agost hi ha hagut Ple Intercontinental cenetista a la vila de Marsella. No dubtem que els acords haguts seràn bons pel futur de la central sindicalista més històrica i positivista de la península ibèrica.
- Malgrat el boicot de la "desconfederació", la diada confederal del 25 de Juliol a Tolosa ha resultat entusiasmadora.
- Igual o superior èxit del dia de camp confederal celebrat al bonic lloc "Les Tavernes del Gard". Com als actes de Tolosa, milers de persones hi concurriren.
- El món confederal-llibertari roda a despit dels esgavellaires. Oidà !

TABALER
+++++

++++++
++++++
++++++

LLEGIU, SI US PLAU :

POEMES DE LLUM I TENEBRA	Roc LLOP	8 FF
DE L'ANOIA AL SENA SENSE PRESSA	Joan FERRER	10 FF
GARBUIX POETIC	Joan FERRER	2 FF

XXXXX
XXXXX
XXXXX
XXXXX

A REVEURE !